DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

15. april 2010 *

I sag C-542/08,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) ved afgørelse af 12. november 2008, indgået til Domstolen den 4. december 2008, i sagen:

Friedrich G. Barth

mod

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne C. Toader, C.W.A. Timmermans (refererende dommer), P. Kūris og L. Bay Larsen,

* Processprog: tysk.

generaladvokat: Y. Bot
justitssekretær: kontorchef M.-A. Gaudissart,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. februar 2010,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Friedrich G. Barth ved Rechtsanwälte Laurer og Arlamovsky

— den østrigske regering ved E. Riedl, som befuldmægtiget

— den tjekkiske regering ved M. Smolek, som befuldmægtiget

— den franske regering ved G. de Bergues, B. Cabouat og A. Czubinski, som befuldmægtigede

— den italienske regering ved I. Bruni, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato F. Arena

— den polske regering ved M. Dowgielewicz, som befuldmægtiget

— Europa-Kommissionen ved V. Kreuschitz og G. Rozet, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467) og effektivitetsprincippet.

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en sag mellem Friedrich G. Barth og Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung (forbundsministeriet for videnskab og forskning) i anledning af en afgørelse, hvorved det blev fastslået, at førstnævntes ansøgning om tildeling af et særligt anciennitetstillæg var delvist forældet.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Følgende fremgår af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 1612/68:

»En arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, må ikke på grund af sin nationalitet behandles anderledes på de øvrige medlemsstaters område end indenlandske arbejdstagere med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår aflønning, afskedigelse og, i tilfælde af arbejdsløshed, genoptagelse af beskæftigelse i faget eller genansættelse.«

Nationale bestemmelser

4 Lønningsloven af 1956 (Gehaltsgesetz 1956, herefter »GehG«) i den version, som følger af lov offentliggjort i BGBl. I, 109/1997, bestemmer i § 50a, stk. 1:

»En universitetsprofessor […], som har femten års anciennitet som professor ved østrigske universiteter […], og som i fire år har fået udbetalt det i § 50, stk. 4, omhandlede anciennitetstillæg, kan, når disse to betingelser er opfyldt, ansøge om et særligt anciennitetstillæg, som indgår ved beregningen af arbejdsophørspensionen, og som udgør et beløb svarende til det i § 50, stk. 4, omhandlede anciennitetstillæg.«

5 Ved lov offentliggjort i BGBl. I, 130/2003, indsattes der i GehG's § 50a et stk. 4 med følgende ordlyd:

»Ved beregningen af de femten års anciennitet i henhold til stk. 1 medregnes også tidsrum, som

1) efter den 7. november 1968 er tilbagelagt i en tilsvarende stilling ved et universitet i en stat, der — eller hvis retssuccessor — nu er medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller

[…]«

6 GehG i den affattelse, som fandt anvendelse på tidspunktet for udnævnelsen af sagsøgeren i hovedsagen (BGBl. 318/1973), bestemmer i § 13b stk. 1:

»Krav på ydelser forældes, når de ikke gøres gældende inden for tre år, efter at den ydelse, der giver anledning til kravet, er leveret, eller efter at de omkostninger, der giver anledning til kravet, er afholdt.«

7 Følgende fremgår af GehG's artikel 169a, som blev indsat ved lov offentliggjort i BGBl. I, 130/2003:

»1. Såfremt en universitetsprofessor, der er aktiv, pensioneret eller afgået, har en anciennitet som omhandlet i § 50a, stk. 4, som affattet ved forbundsloven offentliggjort i BGBl. I, nr. 130/2003, hvortil der alene skal tages hensyn på grund af anførte forbundslov, skal det særlige anciennitetstillæg i medfør af § 50a efter ansøgning tilpasses tilsvarende. Tidligere universitetsprofessorer er også ansøgningsberettigede, når de pågældende betingelser er opfyldt […]

2. Tilpasning af det særlige anciennitetstillæg efter stk. 1 træder i kraft med tilbagevirkende kraft dog tidligst fra den 1. januar 1994.

3. Ansøgninger i henhold til stk. 1 har retskraft, når de indgives senest den 30. juni 2004.

4. For lønmæssige og pensionsretlige krav, der i medfør af stk. 1 opstår for tidsrum, som ligger før den 1. juli 2004, skal der med hensyn til den treårige forældelsesfrist i denne forbundslovs § 13b […] ikke tages hensyn til tidsrummet fra den 30. september 2003 til den 30. juni 2004.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

8 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at sagsøgeren i hovedsagen, som er tysk statsborger, i perioden fra den 1. januar 1975 til den 28. februar 1987 var ansat som universitetsprofessor ved Johann Wolfgang Goethe-universitetet i Frankfurt am Main (Tyskland). Med virkning fra den 1. marts 1987 blev han udnævnt til ordinær professor ved universitetet i Wien (Østrig). Ved denne udnævnelse erhvervede sagsøgeren i hovedsagen også østrigsk statsborgerskab.

9 Eftersom der med henblik på tildeling af det særlige anciennitetstillæg i henhold til GehG's § 50a, stk. 1, ikke var blevet taget hensyn til de perioder, hvor sagsøgeren i hovedsagen havde været ansat ved universitetet i Frankfurt am Main, blev han ikke tildelt dette tillæg.

10 Efter at den østrigske lovgiver under hensyntagen til dom af 30. september 2003, Köbler (sag C-224/01, Sml. I, s. 10239) har ændret GehG ved lov offentliggjort i BGBl. I, 130/2003, har sagsøgeren i hovedsagen ved skrivelse af 2. marts 2004 til universitetet i

Wien anmodet om tilpasning af sit særlige anciennitetstillæg, således at der blev taget hensyn til den periode, hvor han havde været ansat ved universitetet i Frankfurt am Main. I den afgørelse, som blev truffet efter den administrative klagesag, bestemtes i afgørelseskonklusion I, at sagsøgeren i hovedsagen siden den 1. januar 1994 havde krav på det særlige anciennitetstillæg, idet den nævnte periode skulle medregnes. I afgørelseskonklusion II anførtes det imidlertid, at tilpasningen af dette tillæg i henhold til afgørelseskonklusion I lønmæssigt indtrådte den 1. oktober 2000.

11 I den sag, der er anlagt for den forelæggende ret, har sagsøgeren i hovedsagen, som kun udtrykkeligt har anfægtet afgørelseskonklusion II, ikke bestridt fastsættelsen i afgørelseskonklusion I af det tidspunkt, hvor han fandtes at have krav på en tilpasning af det særlige anciennitetstillæg. Han har i det væsentlige gjort gældende, at anvendelsen i afgørelseskonklusion II af forældelsesreglen ikke er forenelig med fællesskabsretten, herunder navnlig artikel 39 EF.

12 Verwaltungsgerichtshof, som er af den opfattelse, at en fortolkning af fællesskabsretten er nødvendig, for at den kan træffe afgørelse i den sag, der er indbragt for den, har besluttet at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Udgør anvendelse af en forældelsesbestemmelse, der foreskriver en forældelsesfrist på tre år, på særlige anciennitetstillæg, som i et tilfælde som det, der foreligger i hovedsagen, forholdes en vandrende arbejdstager på grund af en national lovgivning, der er uforenelig med fællesskabsretten, før [Köbler]-dommen, en indirekte forskelsbehandling af vandrende arbejdstagere som omhandlet i artikel 39 EF og artikel 7, stk. 1, i forordning […] nr. 1612/68 eller en begrænsning af arbejdskraftens frie bevægelighed, som er sikret ved disse bestemmelser?

2) Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 39 EF og artikel 7, stk. 1, i forordning […] nr. 1612/68 i et tilfælde som det, der foreligger i hovedsagen, til hinder for anvendelsen af en sådan forældelsesbestemmelse på særlige anciennitetstillæg, som forholdes en vandrende arbejdstager på grund af en national lovgivning, der er uforenelig med fællesskabsretten, før [Köbler]-dommen?

3) Er det under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, i strid med effektivitetsprincippet at anvende en forældelsesbestemmelse, der foreskriver en forældelsesfrist på tre år, når der fremsættes krav, der er opstået i fortiden, på særlige anciennitetstillæg, som en person under tilsidesættelse af fællesskabsretten er blevet nægtet på grund af entydigt formulerede nationale lovbestemmelser?«

Om de præjudicielle spørgsmål

13 Med de præjudicielle spørgsmål, som behandles sammen, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om EU-retten er til hinder for en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der gælder en forældelsesfrist på tre år for anmodning om betaling af særlige anciennitetstillæg, som en arbejdstager, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed inden afsigelsen af Köbler-dommen, forholdes på grund af en national lovgivning, der er uforenelig med fællesskabsretten.

14 Det bemærkes, at Domstolen i Köbler-dommen i det væsentlige fastslog, at artikel 39 EF og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 1612/68 skal fortolkes således, at de er til hinder for tildeling af et særligt anciennitetstillæg, der i medfør af en bestemmelse som GehG's § 50a, som affattet forud for ændringen indført ved lov offentliggjort i BGBl. I,

130/2003, kun tildeltes universitetsprofessorer, som havde en anciennitet på femten år ved østrigske universiteter.

15 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Republikken Østrig opfyldte denne dom, idet den ved lov offentliggjort i BGBl. I, 130/2003, i GehG's § 50a indsatte stk. 4, som er citeret i denne doms præmis 5. Krav om tildeling af det særlige anciennitetstillæg er som følge af denne lovændring i medfør af GehG's § 13b, stk. 1, underlagt en treårig forældelsesfrist, i givet fald forlænget med de ni måneder, der er nævnt i GehG's § 169a, stk. 4.

16 Det bemærkes herved for det første, at under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, udgør en sådan forældelsesfrist en processuel regel for søgsmål, der skal sikre, at de rettigheder, som en borger som sagsøgeren i hovedsagen har i henhold til EU-retten, beskyttes. For det andet regulerer EU-retten ikke spørgsmålet om, hvorvidt medlemsstaterne under sådanne omstændigheder kan fastsætte en forældelsesfrist.

17 Det følger heraf, at det tilkommer hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte sådanne processuelle regler, men disse regler må dog ikke være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende søgsmål på grundlag af national ret (ækvivalensprincippet), og de må heller ikke i praksis gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Unionens retsorden (effektivitetsprincippet) (jf. i denne retning dom af 17.11.1998, sag C-228/96, Aprile, Sml. I, s. 7141, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

18 Det er således i lyset af disse to principper, at spørgsmålene fra den forelæggende ret skal undersøges.

19 Hvad angår ækvivalensprincippet bemærkes, at dette ifølge fast retspraksis kræver, at alle de bestemmelser, der finder anvendelse på søgsmål, anvendes uden forskel på søgsmål, der vedrører tilsidesættelse af EU-retten, og lignende søgsmål, der vedrører tilsidesættelse af national ret (dom af 26.1.2010, sag C-118/08, Transportes Urbanos y Servicios Generales, Sml. I, s. 635, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

20 For at kunne fastslå, om ækvivalensprincippet er overholdt i hovedsagen, må det således undersøges, om der foruden en forældelsesbestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, som finder anvendelse på søgsmål, der i national ret skal sikre, at de rettigheder, borgerne har i henhold til EU-retten, beskyttes, findes en forældelsesbestemmelse, som finder anvendelse på søgsmål på grundlag af national ret, og om disse to forældelsesbestemmelser med hensyn til deres genstand og væsentligste elementer kan anses for sammenlignelige (jf. i denne retning dom af 16.5.2000, sag C-78/98, Preston m.fl., Sml. I, s. 3201, præmis 49, og dommen i sagen Transportes Urbanos y Servicios Generales, præmis 35).

21 Indledningsvis bemærkes, at som det fremgår af de for Domstolen fremlagte sagsakter, finder en forældelsesbestemmelse som den, der er fastsat i GehG's § 13b, anvendelse på såvel søgsmål, der i national ret skal sikre, at de rettigheder, borgerne har i henhold til EU-retten, beskyttes, som på søgsmål på grundlag af national ret. De forældelsesregler, som finder anvendelse på hver af disse to typer søgsmål, synes således at være identiske.

22 Desuden bemærkes — som anført af de regeringer, som har afgivet indlæg for Domstolen — at den undtagelse, som følger af en bestemmelse som GehG's § 169a, stk. 4, kun gør det muligt at forlænge forældelsesfristen med ni måneder til fordel for søgsmål, der i national ret skal sikre, at de rettigheder, borgerne har i henhold til EU-retten, beskyttes.

23 Sagsøgeren i hovedsagen og Europa-Kommissionen har imidlertid i det væsentlige gjort gældende, at det følger af GehG's § 169a, stk. 1, at universitetsprofessorer, som har opnået deres anciennitet i det mindste delvist ved universiteter i andre medlemsstater end Republikken Østrig, i modsætning til professorer, som har tilbagelagt hele deres karriere i sidstnævnte medlemsstat, skal indgive en anmodning for at opnå det særlige anciennitetstillæg. En sådan situation indebærer, at en forældelsesbestemmelse som den i hovedsagen omhandlede har et anvendelsesområde, som hvad angår søgsmål, der i national ret skal sikre, at de rettigheder, borgerne har i henhold til EU-retten, beskyttes, er videre end hvad angår søgsmål på grundlag af national ret.

24 Ifølge sagsøgeren i hovedsagen og Kommissionen har forældelsesbestemmelsen hvad angår professorer, som har tilbagelagt hele deres karriere i Østrig, kun betydning i særlige og sjældne tilfælde, hvor eksempelvis dele af de pågældendes løn som følge af en fejl ikke er blevet udbetalt, og de sidstnævnte har undladt i tide at anmode om en vurdering af deres situation. Hvad derimod angår professorer, som har opnået deres anciennitet i det mindste delvist ved universiteter i andre medlemsstater end Republikken Østrig, finder forældelsesbestemmelsen systematisk anvendelse.

25 Det kan imidlertid ikke heraf konkluderes, at der i realiteten findes to forældelsesbestemmelser, som ikke kan anses for sammenlignelige.

26 Som den østrigske, den italienske og den polske regering i det væsentlige har anført, er det ikke kun professorer, som har opnået deres anciennitet i det mindste delvist ved universiteter i andre medlemsstater end Republikken Østrig, men også professorer, der har tilbagelagt hele deres karriere i sidstnævnte medlemsstat, og hvis særlige anciennitetstillæg ikke er blevet beregnet korrekt, som er nødsaget til at indgive en anmodning. Det følger heraf, at nødvendigheden af at fremsætte et krav i realiteten

gælder for alle professorer, over for hvilke retsreglerne om tildeling af et sådant tillæg er blevet anvendt ukorrekt, og som ønsker, at den fejl, som er blevet begået, rettes, hvad enten der er tale om en fejl begået i forbindelse med nationale regler eller EU-regler, som de kompetente nationale myndigheder skulle have anvendt direkte.

27 Under disse omstændigheder kan en forældelsesbestemmelse som den, der anvendes over for sagsøgeren i hovedsagen, ikke anses for at være i strid med ækvivalensprincippet.

28 For så vidt angår effektivitetsprincippet har Domstolen anerkendt, at det er foreneligt med EU-retten, at der af retssikkerhedshensyn fastsættes rimelige, præklusive søgsmålsfrister til beskyttelse af både den berørte og den pågældende myndighed. Sådanne frister kan ikke antages at gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt i praksis at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til EU-retten. Herved findes en national præklusiv frist på tre år ikke at være urimelig (jf. i denne retning Aprile-dommen, præmis 19, og dom af 24.3.2009, sag C-445/06, Danske Slagterier, Sml. I, s. 2119, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

29 Da der ikke foreligger særlige omstændigheder, som er bragt til Domstolens kendskab, kan en forældelsesbestemmelse som den, der gøres gældende over for sagsøgeren i hovedsagen, og som foreskriver en treårig forældelsesfrist, som kan forlænges med ni måneder, ikke anses for at være i strid med effektivitetsprincippet.

30 Denne fortolkning afkræftes ikke af den omstændighed, at virkningerne af Köbler-dommen går tilbage til det tidspunkt, hvor den fortolkede bestemmelse trådte i kraft, eftersom virkningerne ikke er blevet tidsmæssigt begrænset af Domstolen. Anvendelsen af en processuel regel som den i hovedsagen omhandlede forældelsesfrist må således ikke forveksles med en begrænsning af virkningerne af en dom, hvorved

Domstolen fortolker en EU-retlig bestemmelse (jf. i denne retning dom af 15.9.1998, sag C-231/96, Edis, Sml. I, s. 4951, præmis 17 og 18).

31 Sagsøgeren i hovedsagen og Kommissionen har imidlertid anført, at den østrigske lovgiver ved en klar lovbestemmelse har udelukket, at der kan tages hensyn til beskæftigelsesperioder ved universiteter i andre medlemsstater end Republikken Østrig.

32 Ifølge sagsøgeren i hovedsagen og Kommissionen må universitetsprofessorer, som kan føre bevis for anciennitetsperioder opnået ved sådanne universiteter, under disse omstændigheder forvente ikke at få medhold i deres anmodninger om anerkendelse af disse perioder med henblik på tildelingen af det særlige anciennitetstillæg. Den østrigske lovgivers adfærd har således afholdt universitetsprofessorer, som i princippet havde ret til dette tillæg, fra i tide at indgive den nødvendige anmodning med henblik på opfyldelse af denne ret.

33 Det bemærkes imidlertid, at EU-retten ikke forbyder en medlemsstat at fastsætte en forældelsesfrist for en anmodning om tildeling af et særligt anciennitetstillæg som det i hovedsagen omhandlede, som i strid med EU-bestemmelserne ikke er blevet tildelt, også selv om denne medlemsstat ikke har ændret de nationale bestemmelser for at bringe dem i overensstemmelse med disse bestemmelser. Det forholder sig kun anderledes, hvis de nationale myndigheders adfærd sammenholdt med en forældelsesfrist har været ensbetydende med, at en person har været fuldstændig afskåret fra at gøre sine rettigheder gældende ved de nationale domstole (jf. i denne retning Aprile-dommen, præmis 43 og 45).

34 Dette er imidlertid ikke tilfældet i hovedsagen.

35 Navnlig fratager anvendelsen af en forældelsesfrist ikke uden videre en person som sagsøgeren i hovedsagen retten til at få tildelt en sådant tillæg, som han i strid med bestemmelserne i EU-retten ikke er blevet tildelt (jf. analogt dom af 2.2.1988, sag 309/85, Barra m.fl., Sml. s. 355, præmis 19, og af 9.2.1999, sag C-343/96, Dilexport, Sml. I, s. 579, præmis 37).

36 Desuden fremgår det ikke af sagsakterne fremlagt for Domstolen, at anvendelsen over for sagsøgeren i hovedsagen af en sådan forældelsesfrist skyldtes ukorrekte oplysninger, som han med vilje var blevet givet af de kompetente nationale myndigheder (jf. analogt dom af 1.12.1998, sag C-326/96, Levez, Sml. I, s. 7835, præmis 34). Som den franske regering med rette har anført, kan den omstændighed, at der tidligere fandtes en klar lovgivning, som var i strid med fællesskabsretten, ikke sidestilles med, at der er blevet givet sådanne ukorrekte oplysninger, idet det ellers — i strid med hvad der fremgår af denne doms præmis 33 — ville være umuligt at anvende enhver form for forældelsesfrist under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen.

37 Endelig for så vidt som de præjudicielle spørgsmål også vedrører fortolkningen af artikel 39 EF og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 1612/68 bemærkes, at anvendelsen af en forældelsesfrist under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, af samme årsager som dem, der er anført i denne doms præmis 21-26, ikke kan anses for at udgøre indirekte forskelsbehandling af en arbejdstager som omhandlet i disse bestemmelser.

38 Den situation, som universitetsprofessorer som sagsøgeren i hovedsagen befinder sig i, må således anses for sammenlignelig med den situation, som universitetsprofessorer, der har tilbagelagt hele deres karriere i Østrig, og hvis særlige anciennitetstillæg

ikke er blevet korrekt beregnet i henhold til national ret, befinder sig i. Disse to kategorier af universitetsprofessorer bliver således i det væsentlige behandlet ens.

39 Ligeledes fremgår det ikke, at anvendelsen af en forældelsesfrist under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, som sådan udgør en begrænsning af arbejdskraftens frie bevægelighed som omhandlet i artikel 39 EF. Fra det tidspunkt, hvor anvendelsen af denne forældelsesfrist får virkning, har den betydning for muligheden for at få tildelt det særlige anciennitetstillæg for en periode, som fuldt ud ligger i fortiden. Det følger heraf, at den ikke er egnet til at forhindre en arbejdstager som sagsøgeren i hovedsagen fra at udøve sine rettigheder til fri bevægelighed, eller at afholde vedkommende herfra, eftersom muligheden for at få tildelt dette tillæg for fortiden ikke afhænger af, om arbejdstageren vælger at udøve disse rettigheder (jf. i denne retning dom af 27.1.2000, sag C-190/98, Graf, Sml. I, s. 493, præmis 24).

40 Desuden er der intet holdepunkt for, at anvendelsen af en forældelsesfrist under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, ville have været egnet til på et nærmere bestemt tidspunkt i fortiden at forhindre en arbejdstager som sagsøgeren i hovedsagen i at udøve sine rettigheder til fri bevægelighed eller at afholde vedkommende herfra. Som det fremgår af Köbler-dommen, var det selve nægtelsen af at indrømme den pågældende et særligt anciennitetstillæg i tilfælde af, at han udøvede disse samme rettigheder, som udgjorde en restriktion for arbejdskraftens frie bevægelighed som omhandlet i artikel 39 EF.

41 De forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at EU-retten ikke er til hinder for en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der gælder en forældelsesfrist på tre år for anmodninger om betaling af særlige anciennitetstillæg, som en arbejdstager, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed inden afsigelsen af Köbler-dommen, forholdes på grund af en national lovgivning, der er uforenelig med fællesskabsretten.

Sagens omkostninger

42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

EU-retten er ikke til hinder for en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der gælder en forældelsesfrist på tre år for anmodninger om betaling af særlige anciennitetstillæg, som en arbejdstager, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed inden afsigelsen af dommen af 30. september 2003, Köbler (sag C-224/01), forholdes på grund af en national lovgivning, der er uforenelig med fællesskabsretten.

Underskrifter